



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4115/2020
29.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драган Крстић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Основни суд у Врању, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1963/19 од 04.05.2020. године, на седници одржаној 29.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1963/19 од 04.05.2020. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле, изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1963/19 од 04.05.2020. године.

Образложење

Основни суд у Врању, пресудом Прр1 17/19 од 10.06.2019. године, обавезао је тужену да плати тужилци на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року у предмету Општинског, сада Основног суда у Врању И 443/09 (нови број И 763/17) и то на име разлике зараде од исплаћене до минималне за септембар, октобар и новембар 2001. године и јануар, фебруар и март 2002. године, износ од 10.112,45 динара, са законском затезном каматом на исти износ од 01.10.2003. године до коначне исплате, на име регреса за 2001. годину износ од 11.767,00 динара, са законском затезном каматом на исти износ од 01.10.2003. године, на име трошкова парничног поступка износ од 28.980,00 динара, са законском затезном каматом од 11.04.2004. године до коначне исплате и на име трошкова извршења по решењу Основног суда у Врању И 443/09, износ од 5.930,00 динара, са законском затезном каматом од 19.02.2019. године, све у року од 8 дана по пријему пресуде (став први изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев тужиле, којим је тражила да се обавезе тужена да исплати тужилци на име трошкова извршног поступка већи износ од досуђеног износа од 5.930,00 динара па до траженог износа од 11.930,00 динара, или за износ од 6.000,00 динара (став други изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев тужиле, којим је тражила законску затезну камату на износ трошкова извршног поступка од 03.03.2009. године до 19.02.2019. године (став трећи изреке). Обавезао је тужену да накнади тужилци на име трошкова парничног поступка износ од 21.370,00

динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате, све у року од 8 дана од дана пријема пресуде (став четврти изреке).

Виши суд у Врању, пресудом Гж 1963/19 од 04.05.2020. године, одбио је као неосновану жалбу тужене и потврдио пресуду Основног суда у Врању Прр1 17/19 од 10.06.2019. године, у ставу првом изреке у делу којим је обавезана тужена да плати тужиљи на име накнаде имовинске штете износ од 10.112,45 динара и износ од 11.767,00 динара, све са законском затезном каматом од 01.10.2003. године до исплате и у ставу четвртом изреке којим је одлучено о трошковима поступка (став први изреке). Преиначио је пресуду Основног суда у Врању Прр1 17/19 од 10.06.2019. године, у ставу првом изреке, у делу одлуке о накнади имовинске штете због неисплаћених трошкова парничног поступка, тако што је обавезао тужену да плати тужиљи на име накнаде имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Врању И 443/09, сада И 763/17, у виду ненаплаћених трошкова парничног поступка у износу од 9.660,00 динара, са законском затезном каматом од 11.04.2004. године до исплате, у року од осам дана од дана пријема отправка пресуде, док је одбио као неоснован део захтева тужиље по наведеном основу од износа досуђеног овом пресудом, па до износа досуђеног првостепеном пресудом у износу од 28.980,00 динара, односно за износ од 19.320,00 динара, са траженом законском затезном каматом (став други изреке). Преиначио је пресуду Основног суда у Врању Прр1 17/19 од 10.06.2019. године, у ставу првом изреке, у делу одлуке о накнади имовинске штете због ненаплаћених трошкова извршења, тако што је обавезао тужену да плати тужиљи на име накнаде имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Врању И 443/09, сада И 763/17, у виду ненаплаћених трошкова извршног поступка по решењу Основног суда у Врању И 443/09 од 06.03.2009. године износ од 2.965,00 динара, са законском затезном каматом од 19.02.2019. године до исплате, у року од осам дана од дана пријема отправка ове пресуде, док је одбио као неоснован део захтева тужиље по наведеном основу од износа досуђеног овом пресудом, па до износа досуђеног првостепеном пресудом од 5.930,00 динара, односно за износ од 2.965,00 динара, са траженом законском затезном каматом (став трећи изреке). Преиначио је пресуду Основног суда у Врању Прр1 17/19 од 10.06.2019. године у ставу другом изреке, тако што је обавезао тужену да плати тужиљи на име накнаде имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Врању И 443/09, сада И 763/17, а у виду ненаплаћених трошкова извршног поступка из закључка И 443/09 од 28.01.2016. године, износ од 3.000,00 динара, са законском затезном каматом од 19.02.2019. године до исплате, у року од осам дана од дана пријема отправка ове пресуде, док је одбио као неоснован део захтева тужиље по наведеном основу за износ од 3.000,00 динара, са траженом каматом (став четврти изреке). Одбио је захтев парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка (став пети изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је одбијен тужбени захтев, тужиља је благовремено изјавила ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18 и 18/20), оценио да ревизија тужиље није изузетно дозвољена.

Наиме, у конкретној ситуацији нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији тужиље, као изузетно дозвољеној ревизији, у смислу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 413, а у вези одредбе члана 479. став 6. ЗПП и утврдио да ревизија тужиље није дозвољена.

Тужба је поднета 19.02.2019. године. У уводу првостепене пресуде је наведена вредност предмета спора у износу од 50.859,45 динара.

Према томе, како се у конкретној ситуацији ради о тужбеном захтеву који се односи на новчано потраживање које очигледно не прелази динарску противвредност износа од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, у смислу одредби члана 468. став 1. и 2. ЗПП, то се ради о поступку у спору мале вредности, у коме против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

Поред тога, како је одредбом члана 467. ЗПП прописано да ако одредбама ове главе није другачије прописано, у поступку у споровима мале вредности сходно се примењују остале одредбе овог закона, то у овом поступку нема места ни примени одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, којом је прописано да, ревизија је увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака, с обзиром на то да овај суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужиље, као изузетно дозвољеној ревизији.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**